

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 36 PŽ-4794/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac dr. sc. Jelena Čuveljak, u pravnoj stvari tužitelja ASPER CONSULT d.o.o., OIB 60038477581, Split, Mihanovićeva 51 a, kojeg zastupa punomoćnik Davor Radić, odvjetnik u Splitu, Vjekoslava Paraća 102, protiv tuženika BANKA SPLITSKO-DALMATINSKA d.d. u stečaju, OIB 25351138943, Split, 114. brigade 9, kojeg zastupaju punomoćnici Tomislav Krka i Marina Krka, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Krka & Krka d.o.o., Split, Starčevićeva 13, radi utvrđenja osnovanosti tražbine, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-704/2016-41 od 6. listopada 2020., 16. veljače 2020.

p r e s u d i o j e

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-704/2016-41 od 6. listopada 2020., i sudi:

Utvrđuje se osnovana tužiteljeva tražbina, kao stečajnog vjerovnika, prema tuženiku, kao stečajnom dužniku u iznosu od 46.346,70 kn (četrdesetšeststisućatristočetdesetšest kuna i sedamdeset lipa) s osnove računa broj 18-1-1 od 15. srpnja 2015., a koja tražbina se nalazi u petom višem isplatnom redu i osporena je od strane stečajnog upravitelja, a što je utvrđeno rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-1304/2016 od 13. listopada 2016.

r i j e š i o j e

I. Preinačuje se točka II izreke rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-704/2016-41 od 6. listopada 2020. u dijelu kojim je naloženo tužitelju da tuženiku u roku od osam dana i pod prijetnjom ovrhe naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 10.937,50 kn, i sudi:

Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 10.937,50 kn.

II. Nalaže se tuženiku u roku od 8 (osam) dana naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 11.735,50 kn (jedanaest tisuć sedam stotriideset pet kuna i pedeset kuna).

III. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.359,50 kn.

IV. Odbacuje se kao nedopuštena tužiteljeva žalba protiv dijela točke II. izreke rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-704/2016-41 od 6. listopada 2020. kojom je odbijen kao neosnovan tuženikov zahtjev za više traženu naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 9.663,50 kn.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-704/2016-41 od 6. listopada 2020. odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi osnovanim njegovom tražbina, kao stečajnog vjerovnika, prema tuženiku, kao stečajnom dužniku u iznosu od 46.346,70 kn s osnova računa broj 18-1-1 od 15. srpnja 2016., a koja tražbina se nalazi u petom višem isplatnom redu i osporena je od strane stečajnog upravitelja, a što je utvrđeno rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-1304/2016 od 13. listopada 2016. (izreka presude). Rješenjem je utvrđeno da je tužitelj povukao tužbu u dijelu kojim traži da se utvrdi osnovanom tužiteljeva tražbina, kao stečajnog vjerovnika, prema tuženiku, kao stečajnom dužniku u iznosu od 42.128,66 kn, s osnova računa broj 12-1-1 od 19. svibnja 2016., a koja tražbina se nalazi u petom višem isplatnom redu i osporena je od strane stečajnog upravitelja, a što je utvrđeno rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-1304/2016 od 13. listopada 2016. (točka I izreke rješenja). Naloženo je tužitelju da tuženiku u roku od osam dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 10.937,50 kn, dok je odbijen kao neosnovan tuženikov zahtjev za više traženu naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 9.663,50 kn (točka II izreke rješenja).

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi kako je između stranaka sporno da li je tuženik posredstvom tužitelja naplatio tražbinu zaračunatu po računu tužitelja broj 18-1-1 od 30. lipnja 2016. na iznos od 46.346,70 kn i posljedično tome da li je tuženik u obvezi isplatiti tužitelju naknadu predviđenu Ugovorom o nalogu od 4. svibnja 2015. Prvostupanjski sud je temeljem iskaza saslušanih svjedoka ocijenio kako nije mogao izvesti zaključak da je tuženik radnjama tužitelja naplatio dugovanje po ugovoru o kreditu odobrenom društvu Centar Brač d.o.o., niti da je radnjama tužitelja sklopljen sporazum o naplati navedenog dugovanja, već da se isključivo radilo o razgovorima i dogovorima o raznim varijantama u vezi naplate predmetnog dugovanja. Utvrđuje kako svjedok Ivo Krolo nije imao saznanja u pogledu naplate tražbine po predmetnom računu budući isti nije bio iz vremena njegovog mandata. Nadalje, utvrđuje kako svjedok Dubravko Perović govori o kontaktu s tužiteljem u vezi s dogovorom o obročnoj otplati oko dospjele rate kredita ili cjelokupnog kredita društvu Centar Brač d.o.o. prema tuženiku. Svjedokinja Sandra Šemiga u svom iskazu specificira aktivnosti i to: pismene i usmene komunikacije, dogovore o otplatnim planovima koje je poduzeo tuženik u svezi podmire predmetne tražbine, a koji potvrđuju materijalne isprave priložene spisu-dopisi i e-mail prepiske te navodi kako su temeljem istih izvršena plaćanja prije i nakon otvaranja stečaja nad tuženikom. Utvrđuje kako je svjedok Josip Škaro naveo da ima saznanja

da su gospodin Perović i Tomo Lučić dogovorili naplatu tražbine preko društva tužitelja te da je naplatu tražbine provodila i izvršila njegova direktorica financija. Nadalje, prvostupanjski sud utvrđuje kako nije mogao pokloniti vjeru iskazu zakonskog zastupnika tužitelja u dijelu u kojem navodi kako je u dogovoru sa glavnim financijerom društva Centar Brač d.o.o. koncernom Agrokor d.d. dogovorena otplata anuiteta i moguća otplata čitavog nedospjelog kredita društva Centar Brač d.o.o. što dokazuje e-mail korespondencija, iz razloga što navedena dokumentacija nije priložena u sudski spis. Prvostupanjski sud je primjenjujući pravila o teretu dokazivanja zaključio kako je neosnovan predmetni tužbeni zahtjev.

Protiv predmetne prvostupanjske presude i točke II izreke rješenja tužitelj je podnio pravovremenu žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U bitnome ističe kako je prvostupanjski sud u obrazloženju presude nekritički poklonio vjeru iskazima svjedoka, koji su zaposlenici tuženika, dok u cijelosti ne poklanja vjeru iskazu zakonskog zastupnika tužitelja i to upravo u onome dijelu koji su potvrdili nepristrani svjedoci, odnosno Josip Škaro i Dubravko Perović, dakle, prvi je zakonski zastupnik dužnika koji je izvršio predmetno plaćanje te Dubravko Perović, zaposlenik društva Agrokor d.d. iz čijih sredstava je izvršeno predmetno plaćanje. Navodi, kako nije sporno da je između stranaka bio sklopljen Ugovor o nalogu kojim se ovdje tužitelj obvezao po nalogu nalogodavca u njegovo ime i za njegov račun poduzimati sve potrebne radnje u srhu naplate tražbine nalogodavca te da je uz ugovor tužitelju izdana i specifikacija predmeta po kojima treba poduzimati radnje u svrhu naplate tražbine banke, s time da se radi o kreditima koje je banka odobrila između ostalog i društvu Centar Brač d.o.o. Ističe kako iz isprava dostavljenih u spis te iskaza saslušanih svjedoka koji su u predmetnom poslu zastupali interese dužnika, društva Centar Brač d.o.o., upravo proizlazi da bi tužitelj aktivno ispred tuženika sudjelovao u pregovorima oko mirnog plaćanja predmetne tražbine i dogovora dinamike plaćanja, dakle, obavljao radnje u svrhu naplate tražbine nalogodavca na koju se obvezao ugovorom. Stoga, kako je predmetni dio sporne tražbine naplaćen, upravo kao rezultat i pregovora koje je zakonski zastupnik tuženika obavio s predstavnicima Agrokor d.d. koje je i financiralo plaćanje predmetne dozvole, odnosno, namjenski financiralo društvo Centar Brač d.o.o., tužitelju pripada pravo na predmetnu nagradu. Navodi, da uostalom, ukoliko tužitelj nije obavio predmetne radnje postavlja se pitanje zbog čega se tužitelj od strane predstavnika društva Centar Brač d.o.o. te društva Agrokor d.d. navodi kao aktivni sudionik razgovora vezanih za plaćanje predmetne tražbine. Nadalje, navodi kako odluka o troškovima postupka svakako nije utemeljena na zakonu. Naime, navodi kako prvostupanjski sud uopće nije cijenio činjenicu da tužitelj nije uspio u dijelu tužbenog zahtjeva u omjeru od 47,72%. Predlaže ukinuti pobijanu presudu i rješenje.

Tužitelj je u svojoj žalbi naveo kako izjavljuje žalbu protiv presude i točke II izreke rješenja prvostupanjskog suda. Dakle, pobija istu i u dijelu točke II izreke rješenja kojom je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu više traženog parničnog troška u iznosu od 9.663,50 kn, a protiv tog dijela izreke rješenja prvostupanjskog suda nema pravni interes za podnošenje žalbe. Stoga je žalbu tuženika valjalo djelomično odbaciti kao nedopuštenu primjenom odredbe čl. 358. st. 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), kao što je odlučeno u točki IV. izreke rješenja.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Tužiteljeva žalba je osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu i rješenje u skladu s odredbom čl. 365. st. 1. i 2. i čl. 381. ZPP-a, u granicama razloga navedenih u žalbi te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 10., 11., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj je sud utvrdio da je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio izvedene dokaze saslušanjem svjedoka, a svoju odluku je utemeljio isključivo na tim dokazima.

Predmet spora je tužiteljev konačno postavljeni tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanom tražbine u iznosu od 46.346,70 kn, koja se temelji na računu broj 18-1-1 od 15. srpnja 2016., a koju je osporio stečajni upravitelj tuženika u sklopu stečajnog postupka koji se vodi nad tuženikom pred Trgovačkim sudom u Splitu pod poslovnim brojem St-1304/2016.

Prvostupanjski sud nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka na koju ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Prvostupanjski sud pravilno je utvrdio kako između stranaka nije sporno da je tuženik kao nalogodavac s tužiteljem kao nalogoprincem 4. svibnja 2015. sklopio Ugovor o nalogu prema kojemu je se tužitelj obvezao po nalogu nalogodavca u njegovo ime i za njegov račun poduzimati sve potrebne radnje u svrhu naplate tražbine nalogodavca te su stranke suglasno utvrdile da nalogoprincu na ime naknade za obavljene radnje pripada iznos od 10% od iznosa naplaćenih potraživanja uvećano za PDV. Nadalje, je utvrdio kako nije sporno da je temeljem predmetnog Ugovora o nalogu izdana specifikacija od 4. travnja 2015. prema kojoj je temeljem čl. 2. Ugovora dostavljena specifikacija predmeta po kojima treba poduzimati radnje u svrhu naplate tražbine banke, time da se radi o kreditima koje je banka odobrila među ostalim i klijentu društvu Centar Brač d.o.o. Pravilno je utvrdio da je temeljem predmetnog Ugovora o nalogu tužitelj tuženiku ispostavio račun broj 18-1-1 od 30. lipnja 2016. na iznos od 46.346,70 kn te račun broj 12-1-1 od 19. svibnja 2016. na iznos od 42.128,66 kn. Utvrdio je da je 1. srpnja 2016. pred Trgovačkim sudom u Splitu pod poslovnim brojem St-1304/2016. otvoren stečajni postupak nad tuženikom te da je tužitelj podnio prijavu tražbine 29. kolovoza 2016. u iznosu od 88.475,36 kn i to po osnovi dvaju prethodno navedenih računa. Nadalje, je pravilno utvrdio da je rješenjem prvostupanjskoga suda poslovni broj St-1304/2016 od 13. listopada 2016. osporena tražbina tužitelja kao tražbina petog višeg isplatnog reda u iznosu od 88.475,36 kn te je tužitelj upućen na pokretanje predmetne parnice.

Pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da je tužitelj u roku iz čl. 267. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ) pokrenuo predmetnu parnicu.

Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio i da je između stranaka sporna okolnost da li je tuženik posredstvom tužitelja naplatio tražbinu zaračunatu po računu tužitelja broj 18-1-1 od 30. lipnja 2016. na iznos od 46.346,70 kn i posljedično tome da li je tuženik u obvezi isplatiti tužitelju naknadu predviđenu Ugovorom o nalogu od 5. svibnja 2015.

Međutim, prvostupanjski sud je po ocjeni ovog drugostupanjskog suda pogrešno ocijenio iskaze svjedoka kada je zaključio da se iz istih ne može zaključiti da je tuženik

radnjama tužitelja naplatio dugovanje po kreditu odobrenom društvu Centar Brač d.o.o., niti da je radnjama tužitelja sklopljen sporazum o naplati navedenog dugovanja.

Naime, sam prvostupanjski sud je utvrdio da je svjedok Dubravko Perović, koji je u spornom razdoblju bio zaposlenik društva Agrokor d.d. naveo da je bio u kontaktu s tužiteljem u svezi dogovora o obročnoj otplati oko dospjele rate kredita ili cjelokupnog kredita Centra Brač d.o.o. prema tuženiku. Nadalje, je utvrdio da je svjedok Josip Škaro, koji je u spornom razdoblju bio zaposlenik društva Centar Brač d.o.o., izjavio kako ima saznanja da su gospodin Perović i Tomo Lučić dogovarali naplatu tražbine tuženika preko društva tužitelja.

Dakle, utvrđenje prvostupanjskoga suda kako se iz iskaza saslušanih svjedoka ne može zaključiti kako je potraživanje tuženika prema društvu Centar Brač d.o.o. naplaćeno upravo radnjama tužitelja, u izravnoj je suprotnosti sa iskazima svjedoka Dubravka Perovića i Josipa Škare, koji nisu u izravnoj vezi niti sa tužiteljem niti sa tuženikom.

Pritom je ovdje potrebno istaknuti kako je iz spornog računa broj 18-1-1 razvidno da je u njemu tužitelj fakturirao tuženiku uslugu naplate potraživanja Centar Brač d.o.o. (naplata prvog dijela anuiteta od 1.112.321,03 kn). Naplata naknade sukladno ugovoru prvi dio a između stranaka nije sporno da je tuženik naplatio to potraživanje prema društvu Centar Brač d.o.o.

Dakle, iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj poduzimao radnje radi naplate potraživanja tuženika prema društvu Centar Brač d.o.o. i da je potraživanje na koje se odnosi fakturirana usluga tužitelja prema tuženiku naplaćeno.

Pri ovakvom stanju spisa, kada nije sporno da su stranke imale sklopljen Ugovor o nalogu kojim je tuženik povjerio tužitelju obavljanje potrebnih radnji radi naplate njegovih potraživanja i kada su dva nepristrana svjedoka potvrdila da je upravo tužitelj poduzimao radnje radi naplate tih potraživanja te kada je to potraživanje i naplaćeno, ovaj drugostupanjski sud ocjenjuje da je na tuženiku bio teret dokaza da je to potraživanje naplaćeno isključivo radnjama drugih osoba a ne radnjama tužitelja.

Dakle, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, prvostupanjski sud je pogrešno temeljem iskaza saslušanih svjedoka primijenio pravila o teretu dokaza i primjenom tih pravila zaključio kako tužitelj nije dokazao da je upravo njegovim posredovanjem naplaćeno potraživanje tuženika prema društvu Centar Brač d.o.o.

Naime, tužitelj ima uredno sklopljen Ugovor o nalogu sa tuženikom i dva nepristana svjedoka su potvrdila da je upravo on poduzimao radnje radi naplate potraživanja tuženika prema društvu Centar Brač d.o.o. te je posljedično potpuno životno i poslovno nelogično da tim radnjama nije naplaćeno potraživanje tuženika prema društvu Centar Brač d.o.o., tim više što spisu nije priložena reklamacija tuženika na predmetni račun, već je isključivo predmetnu tražbinu osporio stečajni upravitelj nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom.

Vezano uz prethodno navedeno utvrđenje, ovdje treba istaknuti da je tužitelj na pripremnom ročištu 26. listopada 2018. djelomično povukao tužbu za iznos glavnice po računu broj 12-1-1 u iznosu od 42.128,66 kn, budući da mu je tuženik nakon utuženja

podmirio taj dio utuženog potraživanja. Pritom se taj dio utuženog potraživanja također odnosi na usluge posredovanja u naplati potraživanja tuženika, ali prema drugom dužniku. Dakle, iz prethodno navedenog proizlazi da je tužitelj uredno vršio usluge posredovanja pri naplati potraživanja za tuženika i potpuno je poslovno nelogično da tuženik ne bi prigovorio na račun iz konačno postavljenog tužbenog zahtjeva, a da tužitelj nije vršio usluge posredovanja u naplati potraživanja tuženika prema društvu Centar Brač d.o.o.

Slijedom navedenih utvrđenja, ovaj drugostupanjski sud ocjenjuje osnovanim konačno postavljeni tužbeni zahtjev te je primjenom odredbe iz čl. 373. t. 1. ZPP-a valjalo preinačiti predmetnu prvostupanjsku presudu i prihvatiti konačno postavljeni tužbeni zahtjev (izreka presude).

Nadalje, s obzirom na činjenicu da je prihvaćen predmetni tužbeni zahtjev, valjalo je temeljem odredbe čl. 380. t. 3. ZPP-a preinačiti i rješenje o troškovima parničnog postupka i odbiti kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 10.937,50 kn (točka I. izreke rješenja).

S obzirom na to da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu, budući da mu je dio tužbenog zahtjeva tuženik podmirio nakon utuženja te je tužitelj u tom dijelu izvršio djelomično povlačenje tužbe, dok mu je ovom presudom prihvaćen konačno postavljeni tužbeni zahtjev, tužitelj ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka.

Stoga tužitelju prema čl. 154. st. 1., čl. 155. i čl. 158. st. 2. ZPP-a u trošak parničnog postupka valja priznati trošak sastava tužbe po Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje: OT), u iznosu od 1.000,00 kn, trošak pristupa na ročište 18. svibnja 2018. koje je odgođeno prije upuštanja u raspravljanje po Tbr. 9/5 OT-a u iznosu od 250,00 kn, trošak pristupa na ročište 8. veljače 2019. koje je odgođeno prije upuštanja u raspravljane po Tbr. 9/5 OT-a u iznosu od 250,00 kn, trošak zastupanja na ročištu 13. veljače 2019. po Tbr. 9/1 u iznosu od 1.000,00 kn, trošak zastupanja na ročištu 13. ožujka 2019. po Tbr. 9/1 u iznosu od 1.000,00 kn, trošak zastupanja na ročištu 22. svibnja 2019. po Tbr. 9/1 u iznosu od 1.000,00 kn, trošak zastupanja na ročištu 18. rujna 2019. po Tbr. 9/1 u iznosu od 1.000,00 kn, trošak pristupa na ročište 22. studenoga 2019. koje je odgođeno prije upuštanja u raspravljane po Tbr. 9/5 OT-a u iznosu od 250,00 kn, trošak zastupanja na ročištu 26. lipnja 2020. po Tbr. 9/1 u iznosu od 1.000,00 kn, trošak zastupanja na ročištu 17. srpnja 2020. po Tbr. 9/1 u iznosu od 1.000,00 kn. Dakle, tužitelj ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 7.750,00 kn, što povećano za pripadajući PDV po stopi od 25% iznosi ukupno 9.687,50 kn te ima pravo na naknadu troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 1.235,00 kn i pristojbe na presudu u iznosu od 813,00 kn. Dakle, tužitelj ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka u sveukupnom iznosu od 11.735,50 kn (točka II. izreke rješenja).

Naprotiv, tužitelj nema pravo na naknadu troška pristupa na ročišta 18. svibnja 2018., 8. veljače 2019. i 22. studenoga 2019. u ukupnom iznosu od 625,00 kn sa uključenim PDV za svako od tih ročišta, budući da je riječ o ročištima koja su odgođena prije upuštanja u raspravljanje pa tužitelj ima pravo na nagradu u iznosu od 312,50 kn sa uključenim PDV za svako od tih ročišta. Nadalje, tužitelj nema pravo na naknadu troška sudske pristojbe na presudu u ukupnom iznosu od 1.235,00 kn, već u iznosu od 813,00 kn, budući da mu je prvostupanjski sud naložio plaćanje sudske pristojbe na presudu u tom iznosu sukladno

vrijednosti predmeta spora konačno postavljenog tužbenog zahtjeva u ovoj pravnoj stvari. Dakle, tužitelj nema pravo na naknadu troškova parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.359,50 kn (točka III. izreke rješenja).

Zagreb, 16. veljače 2020.

Sudac
dr. sc. Jelena Čuveljak

Broj zapisa: **eb2f7-64d78**

Kontrolni broj: **01fe8-df445-de139**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=JELENA ČUVELJAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.